

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radan Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **F. H.,** bytem Kunžak, Nová 381, zastoupeného JUDr. Janem Pavlíkem, advokátem v Praze 1, Na Příkopě 391/7, proti žalovanému **Ministerstvu financí** se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci povolení obnovy řízení,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2002, č. j. 32467/02-11, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Celního ředitelství v Brně ze dne 15. 7. 2002, č. j. 4393/02-0101-01/01 až 4393/02-0101-03/12. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce žádal o obnovu řízení pravomocných rozhodnutí – platebních výměrů Celního úřadu v Břeclavi – dálnice. Celní ředitelství v Brně tuto žádost zamítlo z důvodu, že citovaná rozhodnutí vykazují zákonnou překážku pro použití požadovaného mimořádného opravného prostředku ve smyslu § 56a odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), neboť byla přezkoumána soudem. Protože žalovaný neshledal nové skutečnosti v případu, které by zakládaly důvod pro povolení obnovy řízení, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

V podané žalobě žalobce uvedl, že nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o povolení obnovy řízení spatřuje v tom, že žalobce byl označen za toho, kdo nezajistil splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu a přitom se celní úřady nezabývaly spáchaným trestným činem odnětí zboží celnímu dohledu. V novém řízení chce žalobce prokázat, že celní úřad se nejen podílel na trestném činu odnětí zboží celnímu dohledu, ale tentýž celní úřad zneužil pravomoci veřejného činitele a zatajil důležité skutečnosti při vyměřovacím řízení tak, aby se žalobce nemohl účinně bránit. Vzhledem k tomu, že důvody pro obnovu řízení vyšly najevo až po pravomocném přezkoumání předmětných rozhodnutí soudem, je nepřípustnost použití mimořádného opravného prostředku v rozporu s právy zaručenými ústavou. Toto právní stanovisko žalobce potvrzuje rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 1998, sp. zn. 6 A 24/97, kterým byla povolena možnost nařídit i v takovém případě obnovu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce v návrhu na obnovu řízení poukazoval na jednání, které je předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení a které podle jeho názoru mělo být důvodem povolení obnovy řízení. K těmto žalobcem uváděným důvodům žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 10. 7. 2002 a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nemohla být obnova řízení povolena s odkazem na § 56 odst. 2 ZSDP, neboť ve věci bylo pravomocně rozhodnuto soudem.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 320 písm. b) platí pro řízení před celními orgány při vyměřování vybírání cla předpisy o správě daní a poplatků. Podle ustanovení § 56a odst. 2 ZSDP je použití mimořádného opravného prostředku podle části páté tohoto zákona nepřípustné vůči těm rozhodnutím správců daně, která byla pravomocně přezkoumána soudem.

V daném případě byla rozhodnutí celního úřadu přezkoumána Krajským soudem v Brně a rozsudkem ze dne 17. 4. 1998, č. j. 30 Ca 22/96 - 18 byla žaloba zamítnuta. Je proto právně irelevantní námitka žalobce, že důvody pro povolení obnovy vyšly najevo až po pravomocném přezkoumání soudem, protože zákaz použití mimořádných prostředků platí, jak vyplývá z citovaného § 56a odst. 2 ZSDP, bezvýjimečně. Také odkaz na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 1988 je nutno označit za zcela nepřípadný, protože v něm byla sice pozitivně řešena otázka přípustnosti obnovy řízení, bylo-li původní rozhodnutí přezkoumáno soudem, ale za situace, že se jednalo o obnovu řízení podle § 62 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., přičemž citovaný zákon nemá, n rozdíl od ZSDP, žádné ustanovení, které by použití mimořádného opravného prostředku po přezkoumání rozhodnutí soudem vylučovalo.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 9. října 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu